fotbal

RÎNDURI ÎNAINTEA MECIULUI CU ELVEȚIA

Un Dumitrache decis, percutant, așa cum l-am dori și în meciul cu reprezentativa Elveției
Foto : V. BAGEAC

(Urmare din pag. 1)

ținînd seama de indisponibilități și de randamentul dat de selecționabili în importantul test cu formația Angliei, antrenorii Angelo Niculescu și Emerich Vogl au alcătuit pentru meciul cu reprezentativa helvetă următorul „11" probabil : GORNEA —SĂTMĂREANU, BOC, DINU, MOCANU, GHERGHELI, NUNWEILLER VI, PÎRCĂLAB, DOMIDE, DUMITRACHE, LUCESCU.

După cum se vede, o echipă alcătuită pe criteriul „schelet" (s-o recunoaștem, în momentul de față este cea mai bună și rațională soluție), numărul jucătorilor dinamoviști sporind de la 6 (în meciul cu Anglia) la 7, prin introducerea lui Boc în locul lui Barbu.

Desigur, comparînd evoluțiile lui Boc și Barbu în jocurile cu West Bromwich Albion și, respectiv cu naționala Angliei, schimbul fortuit șubrezește, întrucîtva ultima linie, întrucît, să ne amintim bine, în timp ce Barbu a strălucit prin calm și precizie în joc, celălalt, Boc, s-a plasat defectuos, s-a complicat deseori refuzînd soluția operativă și sigură. A fost introdus în formație întrucît, din lipsă de contracandidați de valoare (Dumitru Nicolae și Hălmăgeanu sînt și ei accidentați), el se înțelege, totuși, mai lesne atît cu Dinu, colegul de cuplu, cît și cu ceilalți doi jucători care acționează pe o zonă apropiată cu a sa, Ghergheli și Nunweiller VI. Și pentru că vorbim de omogenitate, de cuplu, să ne oprim și la noul tandem din atac, la cel al foarte tinerilor înaintași centrali Domide și Dumitrache. Ambii sînt talentați, plini de entuziasm și dornici de afirmare (în numărul de ieri al ziarului nostru, Domide declara : *„Atac în trombă de la început, trebuie să înscriem înainte ca elveții să se încălzească"*). dar n-au jucat împreună decît vreo 14 minute, în finalul partidei cu Anglia, cînd n-au putut să schimbe între ei nici două... mingi. Și iată-i acum din nou împreună, de la primul fluier de arbitru, într-un joc cu miză. În ceea ce-l privește pe Dumitrache, acesta ne-a făcut și în meciul cu Anglia dovada realelor lui aptitudini. De felul său „bătăios" și oricum mai rodat decît Domide în întîlniri dificile, dinamovistul nu s-a lăsat de loc impresionat de faima fotbaliștilor insulari, cîștigînd dueluri cu Bobby Moore și Labone. Pe cînd Domide ? Cum spuneam, de abia acum se află în fața... debutului, cînd febra de start apasă mai greu. Iată de ce, pentru ca talentatul jucător arădean (în care avem deplină încredere) să sară mai ușor peste „hop", se impune ca el să fie serios sprijinit de întreaga echipă, dar îndeosebi de coechipierii din liniile de mijloc și de atac cu care, prin forța lucrurilor, va avea o colaborare mai strînsă. Iată de ce (deși, poate, nu-i cazul) simțim nevoia să ne adresăm lui Ghergheli și Nunweiller VI, lui Pîrcălab și Lucescu pentru a-și reaminti de meciul lor de debut în echipa națională. Să-și reamintească și să procedeze în consecință, ajutîndu-l atît cu vorba (cuvinte de îmbărbătare la vreo eventuală nereușită în startul partidei), cît și cu *fapta* la început, pase cît mai precise, de rodaj psihic, și doar după aceea și la „angajament fizic". Firește, nu este de loc neglijabil (dimpotrivă...) nici aportul „tribunelor". Numai în felul acesta, vom putea contribui cu toții la reușita noului cuplu, după părerea noastră, de mare perspectivă în echipa națională.

Știm cît de vie este dorința tricolorilor noștri de a obține victoria în meciul de simbătă. De altfel, declarațiile unora dintre jucători sînt elocvente în acest sens. Nimic mai lăudabil ! Există, însă, după părerea noastră, pericolul ca firească dorință în realizarea succesului să se transforme la ora jocului într-o machiavelică intenție de revanșă, cu gîndul la acel 1—7. *„N-am să uit niciodată golurile primite în acea nocturnă-coșmar. Trebuie să spălăm rușinea celor 7 goluri"* — ne-a declarat Datcu. Să înțelegem cuvintele lui Datcu ca un imbold și nu ca o obsesie. O dată intrați pe teren, jucătorii noștri și, îndeosebi, acei care au evoluat și la Zürich, trebuie să scape de sub apăsarea lui 1—7. Pentru că niciodată spiritul de revanșă cu orice preț n-a făcut casă bună cu... luciditatea.

Observator portughez la meciul România – Elveția

La meciul România — Elveția, care se dispută simbătă la București, va asista și un observator portughez, dl. **Cernados Pereira.**

DIN FOTBALUL ELVEȚIAN

- Primul club de fotbal elvețian, F. C. St. Gall, a luat ființă în anul 1879.
- Primul campionat național s-a desfășurat în anul 1897/1898.
- Debutul internațional al echipei reprezentative a Elveției a avut loc la 12 februarie 1905, la Paris. Întîlnind reprezentativa Franței, Elveția a fost învinsă cu scorul de 1—0.
- În cadrul preliminariilor campionatului mondial de fotbal din 1934, echipa Elveției a întîlnit la Berna, în 1933, reprezentativa României, cu care a încheiat jocul la egalitate : 2—2. (Din echipa care a realizat acest rezultat a făcut parte și Em. Vogl, unul din actualii selecționeri ai echipei țării noastre).
- Elveția a participat la turneul final al campionatului mondial din Anglia. Jucînd în grupa B, a înregistrat următoarele rezultate : 0—5, cu R.F.G., 1—2 cu Spania, 0—2 cu Argentina.
- Formația care la 2 noiembrie 1966 a fost învinsă de reprezentativa României cu scorul de 4—2 era : Prosperi — Matter, Bäni, Perroud, Fulvar — Odermatt, Dürr — Gotardi, Künzli, Quentin, Bernasconi.
- Formația care la 24 mai 1967, la Zürich, ne-a întrecut cu 7—1 a fost : Kunz — Tachella, Perroud, Michaud, Pfirter — Odermatt, Bäni, Dürr — Künzli, Blätter, Quentin.

DIVIZIONARELE B, ÎN FAȚA FINALULUI...

Așadar, echipele diviziei secunde a fotbalului nostru au parcurs aproape întregul drum al sezonului competițional autumnal, aflîndu-se acum în fața ultimei etape : a 15-a. Evident, o analiză a evenimentelor consemnate pe arena diviziei B se impune, dar ea va coincide, normal, cu încheierea stagiunii...

Pînă la un asemenea tur de orizont, să ne ocupăm în prezentele rînduri de „argumentele" servite ipoteticii analize de etapa a 14-a, desfășurată duminică, în perspectiva finalului de sezon.

În seria I, o noutate : Ceahlăul P. Neamț, echipa antrenată de Petre Steinbach, s-a instalat în fruntea clasamentului, în urma victoriei la limită (1—0), obținută, în fief-ul propriu, în fața fostului lider, Metalul București. După o viguroasă „cursă de urmărire", care a inclus și două prețioase victorii în deplasare (1—0 cu Electronica Obor și Dunărea Giurgiu), formația din Piatra Neamț, cu o excelentă defensivă (numai 11 goluri primite), ocupă primul loc în clasament, talonată de un pluton amenințător.

Este, însă, se pare, numai un „respiro", căci duminică elevii lui P. Steinbach vor avea de urcat în sus, pe Siret, pînă la Suceava, unde Chimia, cu atuul acelui 2—0 de la Brașov, (cu Metrom), nu va depune, probabil, armele pînă nu va obține punctele puse în joc.

În rest, „statu quo" : Politehnica Galați, Steagul roșu și Portul Constanța, deși au evoluat pe terenuri străine, au „cules" cîte un punct prețios. Performanța „docherilor" ni se pare, însă, cea mai meritorie întrucît egala ei, Oțelul Galați, avea obligații serioase față de.. colega de urbe, aflată în luptă pentru „laurii de toamnă".

Relevabil și „draw"-ul stegarilor, care dau impresia regăsirii echilibrului după acea „pasă neagră" care a turnat cenușă în sufletele iubitorilor de fotbal de la poalele Tîmpei. „răpind" brașovenilor patru puncte care ar fi avut acum, la... „numărarea bobocilor", o valoare mult sporită (0—1 cu Oțelul și 1—4 cu Poiana). Privind etapa viitoare, credem că cei care vor rămîne pînă la primăvară în fruntea celor 16 competitoare vor fi sau studenții gălățeni, sau foștii divizionari A ai Brașovului, pe care și actualmente îi despart în clasament numai... două goluri !

La „periferie", o singură notație : Gloria Bîrlad, după ce a deținut autoritar „lanterna roșie", a „evadat" cu două etaje lăsînd pe locul ultim pe noua promovată, Dunărea Giurgiu, al cărei deficit de golaveraj numai Chimia Rm. Vîlcea (în seria a II-a) îl poate întrece : 12 goluri ! Cu trei înfrîngeri pe teren propriu și cu jucători eliminați mai în fiecare etapă, giurgiuvenii au călcat, se pare, cu stîngul în divizia secundă. Avînd în vedere că Giurgiu este un oraș care a dat fotbalului românesc jucători de talia unui Coman, unui Grozea, unui Năsturescu (ca să-i citățm pe cei mai cunoscuți), ne putem întreba : nu cumva atitudinea de larghețe la adresa jucătorilor își spune cuvîntul ?!

În seria a II-a, lucrurile par mai clare : venind cu un punct de la Cîmpia Turzii, unde au condus cu 1—0 timp de jumătate din meci, feroviarii clujeni sînt virtuali campioni de toamnă. Ba chiar, comparînd meciurile ultimei etape (C.F.R. Cluj — C.S.M. Sibiu și A.S. Cugir — Olimpia Oradea), n-ar fi exclus ca diferența de puncte în favoarea actualului lider să devină și mai liniștitoare. Rămîne, însă, de văzut dacă colaborarea dintre experiența lui Petru Emil și V. Alexandru, și pofta de gol a tînărului Mazurachis va da și în returul campionatului rezultate la fel de bune. Oricum, se pare că după Arad, un al doilea oraș de provincie, în speță Clujul, revendică dreptul de a alinia două echipe la startul elitei fotbalului românesc.

Dacă înfrîngerea Politehnicii Timișoara (1—2 la Tr. Severin) n-a mai avut darul să mire pe nimeni — eforturile lui Manolache nu sînt suficient sprijinite de coechipieri — atunci „egalul" realizat de C.F.R. Timișoara, pe malurile Begăi, în fața ultimei clasate (Chimia Rm. Vîlcea) constituie, îndubitabil, surpriza etapei. Se pare că Timișoara fuge după doi iepuri și nu va prinde nici unul...

Cîteva cuvinte bune despre noile promovate, Metalul Tr. Severin și Electroputere Craiova care, netimorate de cărțile de vizită ale diviziei B au ieșit, din nou, învingătoare, obținînd, în finalului turului, un punctaj cel puțin liniștitor. În încheiere : indisciplina ! Pac (Politehnica Galați), Brustiuc (Oțelul), Pașcanu (A.S. Cugir), Bodrojan (Politehnica Timișoara), Duca II (Industria sîrmii) și Gocan (C.F.R. Cluj) au fost eliminați din joc !

Nu-i cam mult pentru o etapă, tovarăși antrenori ?

Ovidiu IOANIȚOAIA

PROGRESUL – I.F.K. GÖTEBORG 1-2 (0-0)

Amicalul internațional disputat ieri după-amiază pe stadionul Republicii a plăcut celor cîtorva mii de spectatori. Invitații Progresului — jucătorii de la I.F.K. Göteborg — au ținut să-și onoreze cartea de vizită. Suedezii, folosind cu predilecție pasa lungă, au renunțat la driblingurile inutile și au răspuns atacurilor bucureștenilor prin contraatacuri rapide. Abia după ce au marcat cele două goluri, ei și-au permis momente de relaxare și etalarea calităților tehnice. Progresul a avut, în general, inițiativa. Dar, ce folos, că dominarea teritorială nu a fost concretizată, deși jucătorii bucureșteni au avut această posibilitate.

În prima repriză, în min. 1 și 3, Almquist și, respectiv, Oskarsson produc panică în careul bucureștenilor. Riposta Progresului nu se lasă mult așteptată și în min. 8, după executarea unei lovituri da colț, Neacșu a trimis balonul în bară ! Pînă la sfîrșitul reprizei am notat mai multe ratări la ambele porți.

După pauză, în min. 68, suedezii au inițiat un contraatac și Oskarsson a înscris primul gol. În continuare, bucureștenii au încercat să restabilească egalitatea, dar n-au reușit să obțină decît o... „bară" (Alecu, min. 70), iar suedezii au mai marcat încă o dată (Eklund, min. 72). În final, Progresul reduce din handicap prin Mateianu, în minutul 86.

A arbitrat foarte bine N. MIHAILESCU.

PROGRESUL : Mîndru (Manta, min. 75) — V. Popescu (A. Constantinescu — min. 46, V. Popescu — min. 73), Măndoiu, Grama, Marinescu, Neacșu, Beldeanu (Șoangher, min. 46), Țarălungă (min. 46, R. Ionescu), Oaidă (min. 46 Mateianu), Matei (min. 54 Alecu), Decu.

I.F.K. GÖTEBORG : Pettersson — Karlsson, Feldt, Eriksson, D. Nicklasson, G. Nicklasson, Wallin, Svensson, Almquist, Eklund, Oskarsson.

P. VINTILA

Portarul suedez Pettersson respinge un atac inițiat de Decu Foto : A. NEAGU

CUVÎNTUL STATISTICIANULUI

Au mai rămas doar 14 luni pînă ce vor fi cunoscute cele 16 echipe naționale care vor participa la faza finală a „Cupei Jules Rimet" programată pe stadioanele mexicane. Pînă în prezent s-au disputat prea puține partide — în preliminariile acestei competiții — pentru a ne putea forma o părere asupra evenimentelor viitoare. Un lucru este cert : competiția se anunță, de la început, dură, nemiloasă, noțiunea de „favorit" aproape nemaigăsindu-și locul. Iugoslavii, vicecampioni europeni, au și pierdut trei puncte valoroase (două la Bruxelles și unul la Belgrad, în fața Spaniei), iar francezii, pe teren propriu, au cedat în fața Norvegiei.

Și surprize vor mai fi. Mai sînt multe partide de susținut pînă ce vor fi desemnate cele 14 formații care vor ajunge în Mexic.

În noua ediție a C.M., echipa României a păsit în compania celor trei adversari din grupă cu următorul bilanț :

Portugalia (1965—66)	3	1	0	2	3: 3 33,3%
Elveția (1933—67)	3	1	1	1	7:11 50
Grecia (1930—67)	10	8	2	0	32:11 90

Primul pas nu a fost la nivelul așteptărilor : 0—3 la Lisabona, în fața echipei Portugaliei.

Dar nu-i nimic pierdut încă. Acest fapt trebuie însă dovedit, chiar acum, la 23 noiembrie, în fața echipei Elveției, care nu este (și nici nu a fost) un adversar de temut, dar care a reușit să obțină rezultate-surpriză.

Palmaresul ei general (între anii 1905—1968) nu are nimic impresionant :

330 91 56 183 530—813, din care ultimii ani :

1965	5	3	1	1	5— 2 70 %
1966	8	0	2	6	7—20 12,5
1967	7	2	2	3	17—14 42,8
1968	5	2	1	2	4— 4 50

De la ultima întîlnire dintre reprezentativele Elveției și României (24 mai 1967), bilanțul elvețienilor este inexpresiv :

9 3 3 3 13—12 50%

Victorii (numai pe teren propriu) : 5—0 cu Cipru, 1—0 cu Austria, 1—0 cu Grecia (în C.M.)

Meciuri egale : 2—2 cu U.R.S.S. la Moscova, 2—2 cu Sofia și 0—0 cu R.F. a Germaniei pe teren propriu.

Înfrîngeri : 0—4 cu Italia, 1—2 cu Izrael și 1—2 cu Cipru (toate în deplasare). Acel 2—2 de la Moscova, cu reprezentativa U.R.S.S., ne arată — în ciuda datelor generale — că nu există nici un motiv pentru desconsiderarea echipei Elveției. Știm acest lucru — din păcate — și din proprie experiență...

Frederic MOISES

MECI AMICAL LA ALBA IULIA

Selecționata județului Alba – Universitatea Cluj

Astăzi, la Alba Iulia, în cadrul manifestărilor culturale și sportive prilejuite de sărbătorirea semicentenarului unirii Transilvaniei cu România, echipa divizionară de fotbal Universitatea Cluj va primi replica unei selecționate a județului Alba. Meciul va începe la ora 14.

V. CACOVEANU, coresp.

LOTO • PRONOSPORT

PROGRAMUL CONCURSULUI PRONOSPORT SUPLIMENTAR Nr. 2 DIN 27 NOIEMBRIE 1968

I : West Bromwich Albion — Dinamo București (pron. pauză) ; II : West Bromwich Albion — Dinamo București (pron. final) ; III : Napoli — Leeds United (pron. pauză) ; IV : Napoli — Leeds (pron. final) ; V : Anderlecht — Manchester United ; VI : F.C. Köln — A.D.O. Haga ; VII : Olimpiakos Pireu — Dunfermline ; VIII : Sliema Wanderers — Rangers Freja ; IX : Slavia Praga — Hamburg S.V. ; X : Fiorentina — Hansa Rostock ; XI : Fenerbahce Istanbul — Ajax Amsterdam ; XII : Akademisk Copenhaga — A.E.K. Atena ; XIII : Steaua roșie Belgrad — Celtic Glasgow.

Se atrage atenția participanților la concursul suplimentar PRONOSPORT nr. 2 de miercuri 27 noiembrie 1968 că meciul XI : Reipas Lahti — Spartak Trnava se înlocuiește cu meciul Fenerbahce Istanbul — Ajax Amsterdam, făcîndu-se cuvenitele rectificări pe afișele și fluturașii de concurs.

LOTO

Premiile întregi și sferturi de la tragerea din 15 noiembrie 1968

Categoria I : 1 variantă întreagă a 81.790 lei ; a II-a : 6 a 15.830 lei și 7 a 3.957 lei ; a III-a : 127 a 936 lei și 191 a 234 lei ; a IV-a : 329 a 432 lei și 573 a 108 lei ; a V-a : 612 a 274 lei și 1.126 a 68 lei.

Premiul de categoria I a fost obținut de participanta PILLER EVA din Satu-Mare.

PRONOEXPRES

Tragerea concursului nr. 47 din 20 noiembrie 1968

EXTRAGEREA I :

44 4 11 2 45 33

Fond de premii : 368.630 lei

EXTRAGEREA A II-A :

22 19 44 35 38 33 37

Fond de premii : 292.540 lei.

ECHIPA ANGLIEI LA JUMĂTATEA DISTANȚEI DINTRE WEMBLEY ȘI STADIONUL AZTEC

● Ce permite o formidabilă pregătire atletică? ● Conservatorismul lui Ramsey și elementele de progres din concepția sa ● Creierul echipei — Bobby Charlton și Ball ● Incompatibilitatea Alf Ramsey — Jimmy Greaves

Ne-a vizitat echipa Angliei, campioană mondială în anul 1966, și o dată cu ea Sir Alf Ramsey, creatorul acesteia. Se cuvine să apreciem, după o perioadă de reflecție, ce ne-a adus, ce ne-a sugerat și ce am putea beneficia în urma acestui contact.

Sportivii care obțin o mare performanță sînt egali cu aceasta numai în ziua făptuirii ei. Ulterior, raportul dintre performer și performanță se degradează oarecum ; ei trebuie permanent reînnoit, altfel performanța rămîne undeva la distanță de autorii ei. Purtătorii unui titlu nu mai sînt identici cu cei ce l-au cucerit. Pe scara valorilor fotbalului se urcă și se coboară necontenit.

Este, de aceea, necesar să ne întrebăm, de la început, în ce fază de evoluție sau de involuție se găsea echipa Angliei în ziua cînd a jucat la București. Pentru cei ce au văzut-o pe „Wembley", în perioada „World Cup"-ului, este mai ușor de realizat o confruntare analitică. La București am văzut echipa Angliei, care a fost campioană mondială în 1966. Fiind direct calificată pentru Mexic, ea se află, după doi ani și ceva, într-o fază de incipient experiment. Jucătorii englezi din națională n-au mai fost niciodată împreună de la 8 iunie, cînd au învins la Roma echipa Uniunii Sovietice (2—0), în cadrul Campionatului Europei. Pentru că așa cum declara Ramsey, în Anglia e foarte greu să obții jucătorii de la cluburi (unități puternice, cu mare independență, care ajută naționala, dar nu acceptă să le fie prejudiciate interesele lor competiționale). Ramsey reface acum, puțin cîte puțin, la fiecare meci, legăturile interne ale echipei, slăbite de trecerea timpului, iar pe măsura apropierii campionatului mondial — 1970, echipa se va întruni mai frecvent pentru accelerarea procesului de coeziune. În prezent, formația Angliei nu etalează forța echipei, conținută mai mult pe valoarea individuală a jucătorilor. Iar pentru fotbaliștii profesioniști, partidele amicale și oficiale sînt două noțiuni atît de distincte, încît le influențează nu numai sfera conștientului, ci și subconștientul.

Să reflectăm, acum, asupra jocului practicat de englezi la București, care și în această fază exprimă, totuși, o concepție, precum și direcția unor căutări. Echipa se menține pe aceleași coordonate tactice și Ramsey a afirmat că va evolua în Mexic după criteriile aceluiași plan. Îl consideră, probabil, atît de rațional și de adecvat, încît nu se teme că jocul echipei sale e acum foarte bine cunoscut și studiat, pînă în faza descoperirii antidotului. În 1966, Ramsey a inovat și a surprins, acum (dacă nu cumva preferă sinceritățile, atitudinea diplomatică) se dispensează de arma surprizei.

Fotbaliștii englezi beneficiază de o pregătire atletică formidabilă, poate cea mai bună din lume. **Pe acest atribut se sprijină cea mai frapantă dintre trăsăturile jocului lor : mare concentrare de forțe în apărare, la fel de mare în atac ; mutare și organizare rapidă dintr-un dispozitiv într-altul.** În defensivă, englezii realizează o densitate impresionantă. Opt jucători se string, de regulă, în fața careului și în interiorul lui, realizînd o rețea mobilă, agresivă și luptătoare, o perdea intens protectoare pentru portarul Banks. Aglomerarea se realizează pe o zonă centrală, englezii părăsesc marginile terenului, de unde, cei mult, adversarul poate centra. Or, la mingile înalte ei sînt în stare să domine — prin detentă, tehnica săriturii și tehnica loviturii cu capul — orice adversar. Ramsey presimte, probabil, că în Mexic echipa sa va fi puternic asediată de toți adversarii ei sud-americani și, de aceea, se gîndește la o aglomerare defensivă mai mare decît a fost obligat să realizeze în Anglia.

Cînd încep să-și dezvolte ofensiva, englezii pasează și construiesc acțiuni numai pe direcții oblice, în diagonală, deoarece astfel se cîștigă mai ușor teren, se elimină adversari și se asigură păstrarea balonului. De remarcat că la echipa națională pasa lungă, tradițională în fotbalul englez, a început să fie părăsită. Semnificația acestui fapt nu poate fi decît una singură. Ramsey își conduce echipa spre un joc construit, menit să străpungă apărările prin acțiuni colective de eliminare și dezechilibru, în locul angajării unor virfuri solitare, lansate direct în adîncime, obligate să lupte cu adversarul, corp la corp, pentru depășire. **Concentrare masivă în apărare și acțiuni construite colectiv în atac ni se par cele două elemente de adaptare (prima) și de progres din concepția lui Ramsey, iar afirmația sa referitoare la un statu quo tactic se referă, credem numai la așezarea jucătorilor și la principiile de flux-reflux ale liniilor echipei.**

Fotbaliștii englezi se concentrează prompt în jurul balonului, **aceasta reprezentînd un fel de focar al jocului. În apărare, rostul manevrei este să localizeze, să încercuiască zona periculoasă, iar în atac, aglomerarea din jurul purtătorului balonului reprezintă substratul intrajutorării pe care se vor dezvolta combinațiile.**

În jocul de la București, echipa Angliei s-a deplasat înainte-înapoi pe un culoar central, marginile terenului fiind în general părăsite și recuperate, uneori, numai în fazele ofensive, cînd se lansau în acele zone, mai rar Ball și Peters (cu numere de extreme pe tricou), dar mult mai frecvent fundașii laterali Wright, Newton și Mc Nabb. După campionatul mondial din Anglia, semnalam în germene, ca posibilă cale de evoluție tactică (mai ales în baza comportării echipelor Argentinei și Angliei), tendința spre o așezare 1—4—4—2 în apărare și 1—2—4—4 în atac, cu transformarea liniei mediane (sporită la 4 jucători), într-un rezervor de forțe, pentru fortificarea alternativă a apărării și atacului. Observația de atunci s-a dovedit a fi o înnoire rezistentă, pe care echipa lui Ramsey o păstrează și o dezvoltă, mai ales, fiindcă ea reprezintă modalitatea de reorganizare bruscă a dispozitivului echipei, pentru cele două faze cardinale ale jocului. Bobby Charlton, Mullery, Ball și Peters sînt oamenii gata oricînd de atac sau apărare, mari jucători și tocmai de aceea laborioși ca niște alergători de fond, care se odihnesc numai în pauză și după meci, nu cum fac mulți dintre fotbaliștii noștri, care trebuie să-și refacă suflul după fiecare acțiune. Doi dintre ei, Bobby Charlton și Ball, sînt și coordonatorii echipei. Ramsey considerînd, probabil, că un singur jucător investit cu funcție reglatorie nu este suficient pentru toate circumstanțele și întreaga suprafață a terenului.

Echipa Angliei reia un drum, pe care acum doi ani îl cunoștea bine. Acum e abia la începutul său, dar sîntem siguri că formația din 1970 nu va fi o copie fidelă a celei încoronate pe Wembley, tot așa cum sîntem convinși că la București am văzut doar jumătate din potențialul acestui mecanism.

Regretăm că destul de proaspătul sir Alf Ramsey nu a găsit suficiente resurse de amabilitate pentru a acorda ziariștilor români un interviu substanțial. Atunci am fi reușit să-i sondăm și să-i înțelegem mai bine concepția și ideile care o compun. Totuși, din convorbirea purtată în pripă cu un grup de antrenori români, ne pare interesant următorul extras. Întrebat dacă în Anglia există concepții de pregătire și de joc unice, obligatorii de respectat la toate eluburile (așa cum impune de ani de zile federația noastră), Ramsey a răspuns cu o mină uimită : **„O concepție singulară și obligatorie mi se pare un nonsens. Dacă e proastă, înseamnă că aderarea la ea va împinge toată lumea fotbalistică pe un drum greșit. Iar dacă este valoroasă, toți cei pricepuți vor urgă la ea pe drumuri personale. Fiecare manager și antrenor este un profesionist. Ce rost are să dictezi unor profesioniști ce trebuie să facă în meseria lor. Ei știu cum trebuie lucrat și mai știu că dacă nu procedează cum se cuvine, vor fi concediați. Suficient ca treburile să meargă bine".** Vom reveni, referitor la această opinie, asupra efectelor negative pe care le-a avut asupra fotbalului nostru faimoasele concepții unice care l-au dominat cu idelie lor sterpe.

Ramsey a mai răspuns la o chestiune simplă, care are, însă, un subtext important. **„De ce nu joacă Greaves ? E un fotbalist excelent, dar nu poate intra în echipa națională, calitățile și maniera sa fiind incompatibile cu principiile mele tactice. Dacă la echipa Angliei ar fi un alt manager, sînt convins că Greaves ar juca".** Ce se poate înțelege din acest citat ? Ramsey îl stimează pe fotbalistul Greaves, dar Ramsey construiește o echipă pe trama unor idei și caută jucătorii dotați să le însușească și să le exprime. **Deci, nici formă, nici valoare, criterii despre care se discută la noi pînă în marginea absurdului, ci idei limpezi, forța profesională de a le transmite interpreților, fermitate în selecție după gradul de compatibilitate dintre idei și jucători.**

În concluzie, echipa Angliei este în prezent un laborator, unde se cioplește a doua zeiță a Victoriei. Noi am văzut-o cînd era încă mult prea departe de imaginea finită și nu se poate ști dacă Ramsey va mai reuși s-o termine.

Romulus BALABAN